

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanjih, in sicer: vsak torek, četrtek in sobota, zjutranje izdanje opoldne, večerje izdanje pa ob 3. uri popoldne, in stane z uredniškimi izrednimi prilogi ter s „Kazipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 30 h ali gld. 6-60
pol leta 6 „ 60 „ 3-30
četrť leta 3 „ 40 „ 1-70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vsa leto 3 K 30 h ali gld. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Šolski ulici in Jellersitz v Nunki ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Zjutranje izdanje.)

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Česa potrebuje naš narod?

Nasa „narodno-napredna stranka“ in „katoliško-narodna“ prireja po deželi shode, na katerih se zrcali poleg drugega tudi to, česa potrebuje naš narod. Naziranje o tem je različno, kajti klerikalna stranka spravlja v zvezo z vsako rečjo vero in svoja katoliška načela, katera smatra za potrebna, da služijo goriskim Slovencem tudi v narodnem in javnem življenju kot podlaga. Na zaupnem shodu v Rihembergu je predlagal sam dr. Gregorčič tako resolucijo, na volilnem shodu na Veliki Otavi pa je Blaž Grča, šempaski župnik-zupan, po Faganelu predlagal resolucijo, da vsi tam zbrani volilci spoznajo, da katoliška vera je resilni temelj za nas posameznike, za naš narod, za našo Slovenijo, za našo Avstrijo. Po Grčevi resoluciji so dalje volilci uverjeni, da verska načela so resilna za naš narod tudi na gospodarskem polju, in končno se je vspel Blaž do slovesne izjave, da izdaja slovenski narod tista stranka, ki krščanska načela izključuje iz javnega življenja! Na teh dveh shodih, to je v Rihembergu in na Veliki Otavi, se je zdelo torej posebno potrebno klerikalnim osrečiteljem našega ljudstva, povdarjati v resolucijah vero in katoliška načela, dotim so ju upletli na drugih samo v svoje govore. Povsodi pa so storili to ne iz potrebe, marveč edino le s tem namenom, naslikati pristaše „narodno-napredne stranke“ za brezverce, kakor so tudi storili na vseh dosedanjih shodih, da liberalci so brezverci.

Ako torej ne nosiš povsodi vere na jeziku, ako ne imenuješ pogostoma po nemarnem božjega imena, kakor so ga imenovali Juvantičevi skrivnostnosladko ginjeni razdivjanci v Dornbergu, ki so klicali „živio Kristus“, in ako nisi v vsem pokoren g. nuncu, pa si „brezverec“ najčistejše barve, zrel za hudiča in pekel!

Glavni namen klerikalnim shodom je z vero fanatizovati ljudstvo, oznanjevalcem vere pa utrditi stališče na vsako stran v življenju tako, da bodo le oni odločilni in merodajni življi med nami v vsakem pogledu.

Na ta natin se grdo zlorablja vera, in zato kličemo ponovno: vera spada v cerkev! Naše verno ljudstvo hodi rado samo iz lastnega nagiba v cerkve, katere so

ob vsaki priliki polne, hodi pa vanje s pričakovanjem, da bo čulo tam besedo božjo in da se bo utrjevalo v svojem duševnem življenju. Ako torej duhovnik hoče prav spolnovati svoje stanovske dolžnosti, mu je na razpolago cerkev, v kateri je njegova naloga, učiti ljudstvo besed Kristusovih ter ga voditi po pravi poti, kolikor se tiče duševnega življenja. Ako tako dela, izvršuje svoje dolžnosti, njegovi govori pa rodé željeni sad nauk Kristusovih v pravem pomenu besede tudi v vsem javnem življenju.

V cerkvi torej je prostor za razlaganje nauk vere, ne pa vlačiti jo po shodih ter zlorabiti v agitacijske politiske svrhe in v povzdigo svoje osebne veljave. S tem se profanuje vera, kakor se profanuje cerkev, ako se laže v njej o brezvercih ter udriha po svojem bližnjem, opravlja in obrekuje ter seje razdor med ljudstvom mesto oznanjevati vero in ljubezen. Zato pa mislimo, da na shode in v slično javnost ne tiče vera, marveč v cerkev. Mi se ne vlikamo v vero in cerkev in ne vlačimo vere po shodih v politiske namene, zato pa se naša stranka baš prav bitstveno razlikuje od „katoliško-narodne“. Ako bi bili mi v istini brezverci, tedaj bi gotovo nastopali na shodih proti veri, kar se pa doselej še ni zgodilo in se tudi ne zgodi. Odločno pa smo proti zlorabi vere v javnosti v svrhu utrjevanja tál „črne komande“ in bomo tudi vedno proti temu.

Poleg zlorabe vere in poleg običajnih zavijanj dejstev gledé na razkol se čuje na teh shodih še agitacija deželnege uradnika Caheja za pobiranje užitnine v deželni upravi, kateri predmet je tako temeljito obdelan, da ni nikakega dvoma več, kako stoji pravzaprav ta reč, potem pa se še malce poagituje za dr. Gregorčiča. On sicer misli, da je njegova lepa prisostnost že zadostno sredstvo za vseh njegove stranke, zato na shodih, koder je sam navzoč, rajši pomelci o svoji osebi, na shodu na Veliki Otavi pa, kjer ga ni bilo, je izrekel Grča v posebni resoluciji, da volilci popolnoma zaupajo dr. Gregorčiču, se mu zahvaljujejo za delovanje ter bodo volili tiste kandidate za državne poslance, katere bo predlagal on in njegova stranka!

Tako klerikalci! Česa potrebuje naš narod po njihovem naziranju? V prvi vrsti povsodi vere in katoliških načel,

neomejenega zaupanja v „ljubljeno naroda“, priznanja primata duhovniškemu stanu in pa pobiranja užitnine v deželni upravi. To je vse! Le gori v Kobaridu se je bil splasil poslanec Lapanja do osmih resolucij, katerih glavna o lokalni železnici od sv. Lucije, o regulaciji Soče itd. je le posnetek znanih Tumovih resolucij, drugih po večini kakor na primer „radikalne“: „zemljiški in hišni davek naj se odpravita“, brez utemeljevanja, ni smatrati resnim. Drugodi pa se ne čuje na teh shodih ničesa o pravih dejanskih potrebah, katere ima naše ljudstvo v deželi. Nič in nič! Pač pa se je „narodno-napredna stranka“, koder je doselej še nastopila, ozirala na vse mogoče krajevne potrebe, ki v istini obstojé, stavila resolucije in se tudi potrudila na merodajnih mestih za uresničenje onih dejanskih potreb. In to je velikanška razlika med našo in nasprotno stranko! Na vseh shodih „narodno-napredne stranke“ je dalje odmevala čista resnica o našem razkolu, obsodila se je grda gonja proti prvima možema v naši stranki in zloraba vere v politiske svrhe, s kratka: govorilo in obravnavalo se je tako, da zastopniki stranke so govorili ljudstvu iz srca.

Ni dvoma več, kdo rešuje pravilno vprašanje, „česa potrebuje naš narod?“, zato pa smemo pričakovati, da pri prihodnjih državnoborskih volitvah posljemo v državni zbor take moze, ki bodo tam delovali na podlagi dejanskih potreb ljudstva, katere spoznavajo v vedni doliki z njim, in nobene takega, ki bi doma sleparil ljudstvo z vero, na Dunaju pa bi molčal in sploh miroval po vzorcu „tihega delovanja“!

Pred volitvami v državni zbor.

„Učiteljski Tovariš“ je prinesel v 30. številki od 20. t. m. dopis z Goriškega pod gorenjim naslovom. Ker je dopis velevažen pojav gledé na bližnje državnoborske volitve, ga podajemo tu doslovno:

Zadnji „Učiteljski Tovariš“ je prinesel zares krasen članek, katerega je ponatisnila tudi naša „Soča“ v dokaz, da se z njim po-

Uredništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9.
Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.
Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.
Neplačanih pisem ne sprejema le uredništvo ne upravništvo.

Ogledi in poslanice
se računajo po pet- vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnina in oglašje je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovensko knjižnico“, katera izhaja mesečno v snopiščih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsa leto 1 gld. 80 kr. — Oglašje v „Slov. knjižnici“ se računja po 30 kr. peti- vrstici.

polnoma strinja. Učitelstvo na Kranjskem si je znalo pridobiti tako velik ugled in vpliv na razvitek tamošnjih političkih odnošajev, kakor nikjer drugod v naših deželah; pa tudi narodno-napredna stranka je pokazala, da zna po vrednosti ceniti veljavo učiteljskega stanu za bodočnost naroda na podlagi svobodnimiselnih in naprednih idej. V kolikor posnemamo iz „Slovenskega Naroda“, je stranka pripravljena celo kandidovati uglednega učitelja v V. kuriji. Saj je pa to tudi popolnoma naravno; zakaj klerikalna stranka ima brezobraznih agitatorjev po vseh farovžih, kar tvori tako mogočno organizacijo, da je ni kmalu podobne v nobeni državi na svetu. Edino možna organizacija v protitežje klerikalnim stremljenjem je pač složno in zjedinjeno učitelstvo pod praporom narodno-napredne stranke. Mi na Goriškem smo le hvaležni tem pojavom na Kranjskem, katere moramo posnemati v polnem obsegu. Klerikalizem tudi pri nas dviga svojo mogočno glavo in je menda še nestrpnejši in silovitejši nego vaš klerikalizem na Kranjskem. Samo po sebi je umevno, da učitelstvo ne more nikdar uklo-niti svoje glave takemu črnemu srednjeve-skemu nazadnjaštvu; zakaj naš najvišji cilj mora biti: svobodna šola in svobodno učitelstvo.

Ali tudi proti temu našemu nestrpnemu klerikalizmu na Goriškem se je pojavil še o pravem času mogočen odpor vseh zavednejših ljudskih mas in opravičena nada je, da klerikalna drevesa pri nas ne bodo rasla v nebesa. Nasprotno, mi smo trdno prepričani, da v najkrajšem času zmaga na celi črti naša narodno-napredna stranka, ki je docela enaka svoji posestrimi na Kranjskem, in ki ima v svojih vrstah tudi vse napredno učitelstvo. Ta stranka je dokazala že doselej, da ima srce za učiteljski stan, in je izrekla že v svojih temeljnih načelih, da zahteva svobodno šolo in svobodno učitelstvo. Tudi ima ta stranka v rokah odločujočo besedo v vseh 3 okrajnih šolskih svetih, torej je gotovo, da ne bo pustila nikdar krivičnega preganjanja učitelstva morda celo iz političnih nagibov.

Brez dvoma nastopijo vsi kranjski učitelji v smislu poziva v „Učit. Tov.“ Ako učitelstvo tega ne stori, dokaže celemu svetu svojo obnemoglost ali pa nezavednost, in

Quo vadis?

Roman.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Poslovenil Podravski.

(Dalje.)

Koliko je bilo v tem sklepu želje, zagledati Viničija in Petronija in koliko ženske radovednosti, da bi vsaj enkrat v življenju videla tako gostijo ter cesarjev dvor, slovečo Poppejo in druge krasotice ter vso to nezaslišano izobilje, o čegar čaru so pripovedovali v Rimu — na to bi Ligija sama ne vedela odgovoriti. Toda Akta je imela prav in deklica je to dobro čutila. Bilo je treba iti, ker jej je velevala pamet in potreba, da ne more biti drugače — torej je jenjala omahovati.

Akta jo je odpeljala v posebni unctorij, da jo je oblekla. Dasiravno se v cesarjevi hiši ni manjkalo sužnjic ter je imela Akta dokaj lastnih postrežnic, vendar je iz sočutja do deklice, katere lepota in nedolžnost sta jo ganili v srce, storila to, da jo je sama oblekla. Pokazalo se je, da je v mladi Grkinji navzlic njeni žalosti in navzlic čitanju listov Pavla iz Tarse čistalo še mnogo helenskega duha, kateremu je veljala krasota telesa nad vse drugo na svetu. Ko je slekla Ligijo, se ni mogla premagati, da ne bi glasno zaklicala vsled začudenja nad prekrasno dekličjo postavu, vstvarjeno kakor iz biserne tvarine, in odstopivši za nekoliko korakov, jo je nekaj časa vsa prevzeta gledala.

„Ligija!“ je zaklicala naposled, „ti si stokrat zalša, nego Poppeja!“

Toda deklica, vzgojena v strogi Pomponijini hiši, kjer so se brigali za sramežljivost tudi takrat, ko so bile ženske same skupaj — je stala pred njo čarobna kakor basenski sen, harmonična kakor delo Praksiteljevo, ali nekaka ubrana pesem, toda osupla, rudeča, od sramežljivosti, z rokami, skrižanimi na prsih, ter s pobešenimi očmi. Naposled se je naglo zganila, dvignila roko in izdrla iglo, ki je držala skupaj njene lase, potresla z glavo in se pokrila z njimi kakor s plaščem.

Akta se jej je približala ter, dotaknivši se njenih temnih las, rekla: Oh, kake lase imaš. Ne posujem jih z zlatim praškom, ker se že lesketajo sami po sebi. Samo semtertje jih nekoliko nadičim, da bodo taki, kakor bi padel na nje solnčni žarek. Čarobna mora biti vaša dežela, v kateri se rodé take deklice.

„Jaz se je ne spominjam“, odvrne Ligija: „Urso mi je dejal, da so pri nas sami gozdi...“

„A v gozdih cveto cvetice“, reče Akta, namočivši dlan v vazo, napolnjeno z dišavo, s katero je pomazala Ligijine lase. Ko je bila s tem gotova, je jela drgniti vse njeno telo z duhtečimi olji in na to jej je oblekla mehko tuniko zlate barve, brez rokavov, na katero bi imel priti snegobeli „peplum“. Ker pa jej je bilo treba poprej počesati lase, za to jo je ogrnila med tem z velikim ogrtačem, „synthesis“ imenovanim, in posadivši jo na stol, jo je prepustila pozvanim sužnjicam ter nekoliko oddaljena gledala, kako so jo česale. Dve sužnjici sta oblekli Ligijo na noge nove bele, rudeče izšivane čovljičke ter jih privezali z zlatimi trakovi k alabastrovim nogam. Ko je bilo česanje gotovo, so jo ogrnile s peplumom, na kar jej je Akta pripela bisere okrog vratu ter, dotaknivši se tu pa tam-

las z zlatim praškom, se je dala tudi sama obleči, ogledujoč Ligijo ves čas z dopadajenjem.

Kmalu je bila gotova tudi ona, in ko so se pred glavnimi vrati prikazale prve nosilnice, sta odšli obe v prostorni kriptoportik, odkoder je bilo mōti videti glavna vrata, notranjo galerijo ter dvorišče, obkoljeno s stebričjem iz numidskega mramorja.

Polagoma je dohajalo čimdalje več ljudi skozi visoka vrata, nad katerimi je skupina kipov odnāsala na videz v ozračje Apolla in Diano. Ligija je bila vsa prevzeta pri pogledu na ta lišp, o kakoršnem v skromni Aulovi hiši ni imela niti slutnje. Bilo je o solnēnem zahodu in poslednji njegovi žarki so padali na rumene stebre iz numidskega mramorja, ki so se v tem hipu svetili kakor zlato ter ob enem spreminjali svojo barvo. Med stebričjem poleg belih kipov Danaid in drugih bogov ali junakov se je rila množica ljudi, moških in žensk, podobnih isto tako kipom, kajti imeli so na sebi toge, segajoče do tál, na katerih je ugašal blesk zahajajočega solca. Orjaški Herkul, katerega glava je bila še v svetlobi, dasiravno ga je od prs nazvdol zagrinjala senca, je ogledoval mračno to množico. Akta je kazala Ligiji senatorje v togah, v barvastih tunikah s polumesem na nogah, viteze in slavne umetnike, rimske gospe, opravljene na rimski in grški način ter v fantastičnih, vschodnih krojih, z lasmi po kačje zakrivljenimi ali po vzgledu kipov boginj počesanih tesno k glavi ter ozalšanih s cveticami. Mnogo moč in ženā je imenovala Akta z imenom, dodavaje k imenom kratke, večkrat kaj grozne historije (dogodke), nad katerimi se je Ligija kar zgražala, se jim čudila in strmela nad njimi.

(Dalje pride.)

nikdo ne bi mogel zahtevati, da bi nas druge stranke spoštovale in primerno uvaževale. Učiteljstvu se priznava velika važnost in moč, kar mora tudi dokazati, sicer ostane tako priznavanje še nekoliko časa le publika fraza, dokler se ne izgubi tudi ta, in ostane učiteljstvo brez slehernega ugleda.

Enako pri nas na Goriskem. Tudi naše učiteljstvo mora pokazati svojo moč in veljavo s povsem zakonitim izvrševanjem svojih državljanskih pravic, dokazati mora vsemu svetu in tudi višjim oblastnjem, da si je znalo pridobiti v narodu veljavno besedo in vpliv na njegovo misljenje in delovanje. Kakor je pozivljaj „Učit. Tov.“ kranjsko učiteljstvo, da mora vse na krov, tako pozivljamo tudi napredne tovariše na Goriskem, da gredo vsi na krov, vsi na delo, ter po vseh občinah delujejo za izvolitev volilnih mozarodno-napredne stranke. Ako naše učiteljstvo stori svojo napredno dolžnost, bo zmaga naše stranke brez dvoma sijajna kljub tako ogromni klerikalni organizaciji, kakršna nas danes že na vseh krajih in koncih lači. Vsak tovariš pa naj le nastopi previdno in taktčno, dasi vseskozi odločno in močato, zakaj klerikalna brezobraznost in maščevalnost je velika. Prva disciplinarna oblast so pač okrajni šolski sveti in tu kratko in malo ne bomo dopustili, da bi se delala kakemu učitelju krivica vsled njegovega političnega naziranja.

Narodno-napredna stranka na Goriskem si je gotovo v svesti, da ima v učiteljstvu trdno in krepko oporo, katero bo znala vsikdar tudi po vrednosti ceniti. Vsekako je opravičena želja našega učiteljstva, da bi imelo tudi v deželnem zboru svojega zastopnika. To se tudi mora zgoditi o prvi priliki, in sicer ne le tako, da bi bili izvoljeni bivši učitelji, ki so danes dobro podkovani posestniki, župani itd. marveč tudi aktivni tovariši, ki bodo znali zastopati koristi svojega stanu, pa tudi vsestranske koristi našega trpečega in bednega ljudstva, med katerim žive in katerega bedno stanje najbolje poznajo.

Dopisi.

Z Vipavskega, dne 21. okt. — Danes smo imeli v Črnicah shod gospodov Grče iz Šempasa in gospoda vikarja oseškega. Ta shod je pokazal pravo farsko surovost. Pripeljala sta namreč ta dva gospoda svoje privržence iz Šempasa in Oseka, s katerimi sta priredila shod.

Odkritosrčno Vam povemo, gospod urednik, da iz črniškega županstva se tega shoda ni udeležilo nad 40 oseb. Udeležba shoda je bila torej večinoma le po šempaskih in oseških privržencih, kateri so imeli pripeta znamenja na rjavih kot straža.

In ta straža je tirala naš črniške, batuške in selske naprednjake ven iz dvorane. In zakaj so pripeljali stražo s seboj, mi ne vemo! Črniškega županstva ljudstvo komaj čaka prihoda gospodov dr. Tume in Gabrščeka. Torej le pridite in skličite shod pri nas, tam se pokaže, na čegavi strani je naše ljudstvo.

S Krassa, dne 21. oktobra. — Dne 19. t. m. je uničil požar v Selu pri Brestovici Josipu Pahorju, županu, gospodarska poslopja, skedenj, hlev, senik. Z največjim naporom vseh občanov se je posrečilo rešiti zraven držeto se hišo in omejititi požar le na gospodarsko poslopje. Poleg poslopja je uničil požar 200 kvintalov sene in ves letošnji žitni pridelek, ki je bil neomlaten v poslopju hranjen, pa mnogo orodja. Z obžalovanja vredno hladnokrvnostjo je rešil pogumom mož konja in kravo, ki sta pojemale v hlevu pod gorečim senikom. Ker ni bilo mogoče vsled gostega dima ničesa razločiti, si je prišel svetilko, šel v hlev in rešil živino. Drugo pred njim skušali priplaziti se po trebuhu lo živine, a morali so se vrniti. V skrajni sili je prišel pravi mojster. Na prostem v daljavi 20 m je dusil dim človeka a ta je pa pod plamenom v dimu zvršil dež. Vnelo se je 19. t. m. ob 7½ zjutraj a požar je bilo mogoče pogasiti šele 20. t. m. zvečer. Škoda znaša preko 6000 K; zavarovan je pri banki „Dunay“ za preko 10.000 K. Kako je ogenj nastal, ni znano.

Zanimiv slučaj se je pripetil nedavno v Brestovici. Zavarovancu se je vnelo snopje, pripravljeno za mlatev v skednju. Navada je, da spravljajo suho snopje v nadskeđenj, dokler ne pride ugodni čas za mlatev. Ko je prišel bančni uradnik ceniti škodo, ni hotel

poškodovancu povrniti škodo ne za zrnje ne za slamo.

Za zrnje in žito je rekel: „Ko bi vam zgorelo žito v podstresju, kašči, kjer je zavarovano, bi vam povrnili škodo, a ker je zgorelo na skednju — ne“. Za slamo pa: „Ker je še zrnje v slami, ne more se šteti za slamo, četudi je zgorela na skednju, kjer je zavarovana slama“. Kmet je imel zavarovano zrnje in slamo, a odškodnine ni prejel ne za eno ne drugo.

Nauk si lahko vsakdo izcerpa sam.

Domate in razne novice.

Imenovanje. — Poština vezbenikoma sta imenovana Rudolf Pietschmann za Trst in Peter Guglielmi za Gorico.

Imena porotnikov. — Za prihodnje porotno zasedanje so bili v soboto izžrebani ti le porotniki, in sicer redni: Paternolli Jos., Em. Nigris, Ed. pl. Savorgnani, Al. Biergolsch, Anton Chirulo, Em. Dörfler, Ern. Holzer, vsi v Gorici; G. B. Falzari, Jos. Leghissa, Jos. Angeli, Maksim Dessenibus, vsi iz Krmina; Jos. Žagar iz Srpenice, Andrej Jakl iz Rupe, Jos. Nanut iz Standreta, Peter Colobig iz Ronk, P. N. Fornasir iz Červinjana, Al. Žagar iz Žage, Vinko Kožuh iz Ozeljana, Miha Sirk iz Visnjevika, Ern. Liprandi iz Trzica, Jos. Jakonič iz Kozane, Ivan Budin iz Zaloše, Ferd. Šavli iz Št. Petra, Jos. Kodermac iz Sovodenj, Angel Casagrande iz Ajdovščine, Ed. Muha iz Solkana, Blaž Lapanja s Slapa, Ivan Peric iz Doberdoba, Ivan Olivo iz Strancana, Josip Baloh od sv. Lucije, Štefan Douvier iz Gradeža, Štef. Gorup iz Volarjev, Vinko Mesenje iz Ronk, Anton Beltramini iz Gradišča in še. Princič Fran in Lokar Anton. — Namestniki so: Sussig Mihael, Palik Fran, Pappis Ivan, Nardini Viktor, Cassini Josip, Perinsig Ludovik, Cossar Ivan, Sussek Anton, Resberg Ivan. Med rednimi porotniki je 17 Slovencev.

Klerikalna skrb za naše ljudstvo in varnost v denarnih zavodih. — V Gorici se mnogo govori o neredih in se hujših dogodkih na „Montu“ (— hranilnici in zastavljalnici pod nazorstvom kardinala in vlade —). Laški listi so marsikaj povedali; denarničar in jeden knjigovodja sta odpuščena iz službe. — Mi smo molčali, ker vemo, da morebitna panika bi utegnila le škodovati na vse strani. — Naši goriski klerikalci pod vodstvom Gregorčič-Pavlica so objavili o teh dogodkih par brezbarvnih vrstic, dočim so napisali proti „Trgovsko-obrtni zadrugi“ skandalozno zloben članek zaradi formalnosti, ki nima z notranjim poslovanjem nikake dotike. Te podle črne duše torej udrihajo po slovenskem zavodu radi brezpomembne ničarije v formalnostih, puste pa lepo na miru klerikalno hranilnico, o kateri se govori in piše, da so se vršili tako veliki neredi, da sta odstranjena kar dva glavna uradnika. Tu bi se lahko vprašalo: kaj je delala precastita kuratela z nadškofom in vladnim zastopnikom vred? Ali naši klerikalci se izogibajo vsake resnejše besede o teh neredih, a infamno lažejo in sumničijo o slovenskem zavodu. — Taki postenjakji so ti naši klerikalci! V kratkem bomo imeli priliko govoriti o nekem drugem skandaloznem gospodarstvu neke klerikalne zadruge!

Slab zagovornik g. Jeglič. — „Gorica“ od 20. tega meseca odgovarja na odprto pismo dr. Tume na drž. pravd. namestnika g. Jegliča, in sicer zato, ker ta najbrže nič ne odgovori. (To mu je prosto. Ali molčali ne bomo mi! Tudi on ne sme govoriti vsega, kar bi se mu zljubilo!) — Toč. „Gorica“ je pogorela z glavnim argumentom, kateri je pobil sam g. Jeglič na razpravi. Reč je ta-le: — „Gorica“ trdi, da večina ravnateljstva je sklenila v seji prve dni marca, da se ne smejo sprejemati do običnega zbora nikaki novi udje, — in čisto se vkljub temu sprejemali, da je to vse kaj drugega nego „malenkostna formaliteta nepravilnost“. Na to klerikalno zvijačo ta odgovor: — Sam drž. pravd. g. Jeglič je dejal v svojem govoru, da je bil tak sklep ravnateljstva nepravilen, ker po § 4. sme odkloniti ali sprejeti, kogar hoče, ne sme pa navadnega toka ustaviti s takim načelnim sklepom, ki presega moč ravnateljstva. — S tem bi bilo odgovora dovolj. Dostavimo le še, da je ta sklep treh znanih mandelcov razveljavila skupna seja ravnateljstva in nadzorstva; oba sklepa sta se glasila, da se morajo sprejemati novi udje kakor doslej ne glede na polit. misljenje. — Ta dva sklepa sta pač edino veljavna in ne sklep treh gospodov v ravnateljstvu, ki so prekorčili svoje območje ter hoteli terorizovati celo društvo. — Pa še nekaj! Isti gospodje so se izgovarjali, da nočejo novih udov, ki bi preglašovali stare itd. Vprašamo: Ali so stari udje tudi tisti, katere so radi sprejemali do 24. februarja? Kakožen razloček pa je od 24. februarja do 5. marca? I nu, seveda, do 24. februarja so agitovali skrivaj oni (glej Gregorčičeva pisma, o katerih smo govorili), a ko smo se zdržamili tudi naprednjaki, a po trije Gregorčičevi zaupniki v ravnateljstvu storili oni modri sklep.... Bil je cel komplot, a njegove spletke smo srečno odbili. Zato se jezé!

— Gospod drž. pravd. Jeglič je dobil v „Gorici“ pač slabega zagovornika. Ne vemo, ali se mu ta sam vsiljuje ali vlada nekako sporazumljenje. Ne, tega bi g. Jegliču ne zavidali! Ako hoče biti na svojem mestu zastopnik naše klerikalne klike — svobodna mu pot! Se bomo že znali varovati!

Kakor kaže. — „Gorica“ od 20. tega meseca ne more razumeti, kako je to mogoče, da je bila „Soča“ — „nezavisno glasilo“ v Gabrščekovih rokah, pa da je bila Gregorčičeva 10 let „brezplačna sužnja“. — Mi ne moremo nič za to, ako ima „Gorica“ — „dolge lase in kratko pamet“, da niti tega ne more umeti. In vendar je tako! „Sočina“ neodvisnost v Gabrščekovih rokah je spravila Gregorčiča do tega, kar je, sicer bi ostal semeniški profesor, ali vendar mu je — hlapčevala, in sicer brezplačno, ker je bil Gabršček tak tepec, da mu je slepo zaupal in mu verjel, kakor mu danes ničesa ne veruje. Ako bi bil Gabršček preje bolje spoznal tega človeka, kakor so mu ga opisovali ugledni duhovniki in razni veljaki, bi mu bil obrnil hrbet in s svojo neodvisno „Sočo“ posvečil Tonklijevu stranko k čilejšemu delovanju, pa bi bil Gregorčič izginil s površja. Ali Gabršček mu je verjel in mu služil prosto voljno in s prepričanjem, dokler se mu niso odprle oči, kakošen mož je Gregorčič in njegova politika. — Kar „Gorica“ smeši, je docela dosledno in resnično eno in drugo! „Gorica“ naj torej pomiluje le svojo — kratko pamet in zlobo!

Mestni svet gorilski je imel po dolgem času v petek zopet sejo. V tej seji je naznanil svoj odstop inženjer Battistig, ki je vodil zadnja leta tehniški oddelek. Ta je bil jako zamerjen in ker je zadel Battistig vedno na odpor, kadar je zahteval nujno potrebnih sprememb, mu ni ostalo drugega nego odstopiti. Znamenje, da na magistratu ni prostora za resno delo, pač pa za politikovanje proti Slovincem! V tej seji je bila predložena vloga hišnih posestnikov, ki se izreka proti najemniškemu krajcarju, ali ni prišla v razpravo, ker si je prizadeval župan toliko časa, da jo je spravil v finančni odtok v premostrivanje. Prečitala se je med drugimi tudi zahvala italijanskega konzula v Trstu za udeležbo Gorice pri narodnem zalovanju po kralju Umberto. Namestništvo je naznanilo, da ne more ugoditi želji občine goriske, da bi se prestavila črta, določena med Podturnom in Št. Petrom glede na vipavsko železnico, predlog, postaviti gledé na bohinjsko železnico postajo za mesto na Blanti, je ministerstvo vzelo v pretres. Določili so dalje nekaj novih imen za ulice kakor Via Alpi Giulie itd., pri tem pa preresevali z nova, kako bi prekrstili ulico Vetturini v ulico Favetti, kar se jim l. 1892. ni bilo dovolilo. — Na magistratu nikdar nimajo denarja za potrebne reči, ali za laški gimnazij v Pazinu so dobili vendar še 100 K, katere so dovolili. Za mestno godbo bo treba 1074 K za nove instrumente, za nove uniforme pa 1440 K. Najemniški krajcar, kako si potreben!

Lažniki po poklicu. — Zadnji „Prim. List“ nesramno laže o pričevanju g. D. Hoče namreč dokazati, da je g. D. pod prisego lagal, oziroma samega sebe na laž postavil. Kar piše, je do besede zlagano. Dr. Pavlica ima pač slab spomin. Eto resnico po stenogramu: Predsednik je rekel g. Delaku: „Priča Tabaj pravi, da je Gabršček rekel: „Ti ljudje ne zaslužijo s palico, ampak z revolverjem.““ D.: „Tega ne moremo potrditi, in reči moram, da tega nisem slišal.“ Preds.: „Pa bi bil moral slišati?“ D.: „Seveda bi bil moral slišati, saj je bila soba majhna.“ Predsednik (Tabaju): „Priča Delak pravi, da ni slišal onih besedij, akoravno bi jih moral slišati.“ G. Tabaj: „Jaz sem te besede slišal.“ Preds. (Delaku): „Ali morete priseči, da ni rekel teh besedij?“ — G. Delak: „Tega ne morem priseči.“ Tako je govoril g. Delak in ne tako, kakor je to po svoje zvil „Prim. List“ v svoji brezmejni ljubezni do svojega bližnjega. Ako pravi „Prim. List“, da se je cela dvorana smejala zaradi protislovja njegovih izjav, je to tudi zlagano, ker smejali so se nekateri le zato, ker g. Delak ni ničesa vedel, kar bi kaj dokazalo, ampak je samo izjavil, da ni slišal po Tabaju na pamet naučenih besedij. Čemu se je dr. Pavlica s svojim peklenko zlobnim nasmehom smejal, pa ne moremo vedeti. — Dostavljamo, da od 15 nazočih (pri oni seji trgovsko zadrugi) ni nihče slišal one „nevarne grožnje“, le katehet Tabaj je slišal ter se nautčil na pamet celo pričanje, da bo držalo. Je pač dobro služilo Gregorčičevim namenom!

Za obmejni most čez Idrijo med Doljem in Prapontem je določila italijanska vlada prispevka 3000 lir.

Volilno gibanje med Lah. — Politično društvo „Unione“ je določilo, da imenuje odbor 29 članov, ki se bo imel pečati z volilnim gibanjem. V četrtek bodo imeli v to svrhu posebno sejo, na kateri bo govora na sploh o volitvah. Lahom se gré pri tem pred vsem za peto kurijo, za katero napno vse svoje sile. Laški socialni demokrati so po direktivi iz Trsta sicer proglasili kandidata Kristana, ali ker je slednji Slovenec, so Lah sprejeli mrzlo to kandidaturu; zato postavijo izven socialnih demokratov drugi Lah gotovo svojega kandidata, za katerega utegnejo pridobiti tudi kaj socialnodemokratskih glasov. Proti Kristanu delajo tudi Lah v Istri z vso silo, kakor je razvidno zlasti iz lista „Il Popolo Istriano“.

Klerikalne spletke. — V soboto je bil skupaj cel generalni stab klerikalne stranke. Ves pogovor se je sukal okoli katoliškega načela: da treba dr. Tume „bis zum Tode hetzen“, kakor pravi Nemec. Izumili so nove načrte, kateri se kmalu pokažejo... „če ne bo dež“. Mi pa menimo, da bode konec tudi takih podlih spletek. Narod naš odpira oči. Z onimi pa, ki klerikalcem pomagajo in so za marsikaj soodgovorni, tudi obračunimo o prvi priliki. Nikar misliti, da se damo ugnati tako na lahkem v kozji rog.

Klerikalna maščevalnost. — „Slov. Narod“ se je baval v petek s klerikalno maščevalnostjo na Goriskem, katere je tirala na zatožno klop najprvo dr. Tume in potem se Gabrščeka. Piše: „Kmalu po tej obravnavi (namreč po obravnavi proti dr. Tumi) se je vršila druga, proti tiskarju in uredniku Gabrščeku. V tem slučaju je vodja goriskih klerikalcev, deželni poslanec, namestnik deželnega glavarja in bivši državni poslanec dr. Anton Gregorčič, duhovnik in profesor teologije, sam provzročil, oziroma izsilil obtožbo in pri obravnavi v družbi z dr. Pavlico, župnikom Grč in katehetom Tabajem storil vse, kar je bilo mogoče, da bi bil Gabršček obsojen radi hudodelstva nevarnega pretenja. Pojasnili smo zadevo dosti obsirno na dan, ko se je ta obravnava vršila. Iz tistega članka so citateli spoznali, da je Gabršček vsled infamnih dolžitev „Gorice“ pisal dr. Gregorčiču pismo, v katerem je apeloval na duhovniško čast in zahteval, naj dr. Gregorčič popravi storjeno mu krivico. Tega pa dr. Gregorčič ni storil, pač pa je pograbil v jezi pisano frazo v Gabrščekovem pismu in je izsilil, da je bil Gabršček vsled te fraze obtožen hudodelstva nevarnega pretenja. Gabršček je bil pisal Gregorčiču, da si brez ozira na svojo famliljo dobi sam zadostnjenje, ako mu ga Gregorčič ne da. Da je bila to le popolnoma brezpomembna fraza, je očitno. Nobenemu pametnemu človeku ne more na misel priti, da je Gabršček s to frazo Gregorčiču napovedal smrt. Ali Gregorčiču je ta fraza dobro došla. Trdil je, da ga je ta fraza spravila v grozovit strah, da se je bal — morda celo za življenje? — in zahteval, naj se Gabršček kaznuje radi hudodelstva! Jasnó je kakor beli dan, da je ves ta strah dr. Gregorčiča izviraj zgolj iz želje, iznebiti se političnega nasprotnika Gabrščeka na ta način, da ga radi hudodelstva spravi v ječo. Pozabil je na vse ozire, ki jih je človek dolžan tudi svojemu nasprotniku, pozabil je na ozire, ki jih je bil dolžan sam sebi, svojemu stanu in stranki, katero vodi. Z drznim čelom je stopil pred sodnika in zatrjeval, da je Gabrščekovo pismo obudilo v njem smrtni strah! Postopanje goriskih klerikalcev proti dr. Tumi in posebno se proti Gabrščku mora v vsakem količak lojalnem človeku obuditi le stud in zaničevanje. Tako more postopati le klerikalec in nihče drugi, in s ponosom lahko rečemo: „Mi divjaki smo vendar boljši ljudje“. Pri nas naprednjakih je kaj takega popolnoma nemogoče. Dasi nas na vse načine grde, sramote in obrekujejo, jim vendar le prepogostokrat prizanašamo. Ko bi hoteli tako postopati, kakor postopajo klerikalci, ko bi hoteli izkoristiti vsako malenkost, bi že marsikak klerikalec jokal v ječi. Toda mi nismo in ne bomo tako postopali; tako postopanje prepuščamo klerikalcem. Nam je obravnava proti Gabrščku prinesla bridko razočaranje. Imeli smo boljše mnenje o dr. Gregorčiču! Vedeli smo sicer, da ni naš prijatelj, videli smo, kako se bori proti našim somišljenikom na Goriskem, a vzlic temu smo tudi v tistih redkih slučajih, kadar smo se sploh vtikali v goriski boj, pustili osebo dr. Gregorčiča na stran, prav ker smo v dr. Gregorčiču videli spoštovanega nasprotnika. To dobro mnenje nam je vzela obravnava proti Gabrščku in s polnim prepričanjem rečemo, da bo ves svet smatral goriske Slovence za inferiorno ljudstvo, ako iz obravnave proti dr. Tumi in Gabrščku ne izvaja naravnih posledic.

Zasluge po letu 1868. da so se razmere zooljsale, imajo: „nepozabni Lavrič, Tonkli, Winkler, Abram“, ne pa mi naprednjaki, ki se sklicujemo za rešitelje naroda. — Taki pametni je zinil mali Cahej v Kobaridu. — Prav! Toraj tudi Gregorčič ne, še menj pa ona klerikalna sodrga, ki je napadala „Sočo“ vsakikrat, ko je pohvalno omenjala blagega Lavriča. Zdaj pa tiska celo „Prim. List“, da je ta mož — nepozabnega spomina, ker mu tako kaže. Utegne nam še služiti to dejstvo! — Dostavljamo, da imenovani gospodje niso klerikalci in nimajo s sedanjo bando okoli „Gorice“ in „Prim. Lista“ prav nič skupnega.

Gregorčič se smeši z užitnino. — Ta slavni govornik je brbljal v Kobaridu tudi o užitnini, češ, da bi imela dežela kakih 50.000 dobičkar. — Seveda ni povedal, ali bi bili to goldinarji, krone, fizili ali klofute, pred katerimi ima velik strah! — Zanimivo je tudi, da so govorili v „Gorici“ enkrat o 40.000, drugič o 100.000, v Kobaridu torej pa o 50.000, dokaz, da ničesa ne vedo. — In res ne vedo prav ničesa! Zato je tudi padla v vodo Berbučeva akcija, ker je mož nekaj predlagal, česar ni prav nič razumel. Pozivljali smo ga, naj priobči v „Gorici“ svoj referat, da bi videli, kaj je toliko let pridno študiral, da bi znal vsaj nekaj pokazati svojim volilcem a nismo bili uslišani. — Tako predrzno hujška Gregorčič ljudstvo!

Saj smo vedeli! — „Gorica“ prinaša tendenciozno in v važnih točkah neresnično poročilo o Gabrščekovi obravnavi. S takim sle-

parstvom hoče pokriti svojo blamažo in ohladiti zausnice dr. Gregorčiča. Posebno se ježe ti posvećeni žurnalisti, ker se je Gabršček tako mirno, hladno obrljal na obravnavi. Tudi to dejstvo bi radi rabili v nekako — sumničenje istega sodnega dvora. Impertinenca! Gabršček je imel z vsemi sodniki že razne neprijetne nastope, da je izključena vsaka simpatija. Ali, ker gospodje niso hoteli biti prepričani, katero vsiljuje „Gorica“, zato sledi zdaj prikrito zbadanje in — sumničenje! Kako daleč sega farska nesramnost! Gabršček se je res obnašal prav hladno, čudovito mirno in zavestno. In zakaj? I nu: Sodne dvorane je vavjen, saj je doživel že mnogo preganjanj! V tem slučaju pa ga je podprala še — mirna vest. Seveda se klerikalci hudojejo, kajti opisovali so Gabrščka kot vročkrven, vijolentnega značaj, kar je stalo v čudovitem nasprotju z vsem Gabrščkovim nastopom. Zato vsa jeza klerikalne bande! Na zopetno trditev o „ob-sodbi navzočega občinstva“ dalje ne reagujemo. Lažniki po poklicu ostajajo — zvesti — svoji ostudni obrti.

Dež. poslanec Lapanja, zemljemerec v Kobaridu, je prišel leta 1895. v list „Slogin“ kandidatov kakor Pilatuz v Vero. Kdo se tega ne spominja? — Od takrat pa do Gregorčičevega shoda v Kobaridu ni bilo nič čuti o njem, ako izvezamemo hudovanje in celo preklinjanje ljudstva, od katerega sprejema vse polno dela, ki ostaja — neizvršeno. Poslanec Lapanja je uzorec zemljemerca, kakoršnih nas Bog varuj! Pravijo celo, da ne izvrši niti najprej plačanih del. (Ali res? Prosimo podatkov!!) — Ta uzorni deželni poslanec torej je predsedoval Gregorčičevemu shodu v Kobaridu. Mož je sam priznal, da ima o svojem delovanju v deželni zboru kaj malo poročati. Naravnost smešen pa je bil, ko je dejal — ako smemo verjeti „Laznjivemu Kljukcu“ in njegovi katoliški ženi „Gorici“ — da je pridobil s sodrugi v osrednji komisiji za revizijo katastra 18% znižanja na zemljiškem davku. Nazadnje je stavil resolucije „kot sad svojega razmišljanja“. O jerum! In ta sad je: 1.) Železnica od svete Lucije do Loga, to je ista železnica, kateri se je „Gorica“ rogala, a jo je naša stranka spravila v pravi tir. — 2.) Uravnava Soče in hudournikov, kar je bilo že razpravljano na naših shodih v Kobaridu in Tolminu. — 3.) Odpravi naj se zemljiški in hišni davek! (To so kmetje gotovo radi slišali!) 4.) Direktna, splošna, tajna volilna pravica po narodnostnih kurijah. — 5.) Vlada naj podpira zgradbo občinskih cest, kmetijske zadruge in mlekarne. — 6.) V Kobaridu naj se ustanovi katoliško narodno politično društvo za cel okraj. — Vse te modrosti so torej „sad njegovega razmišljanja“. Uboga buča, koliko se je v njej „rodilo“ in nagromadilo! — Kobaridci, ki ga poznajo, se kar smejejo temu prvemu nastopu poslanca Lapanje. Možu bi bilo vendarle hudo, zgubiti lepi naslov deželnega poslanca zdaj, ko se je ravno dobro navadil: hoditi po stopnicah v deželni hiši. — Mi pa menimo, da zaman ves trud! Na Tolminskem ni mesta zanj!

Družba sv. Mohorja. — Z razposiljanjem družbenih knjig smo začeli dne 16. t. m. Knjige se bodo letos razposiljale po ti-le vrsti: 1. Američani in Afričani. 2. Krška škofija. 3. Razni kraji. 4. Senjska, Poreška, Bosniška, Džakovska, Zagrebska, Somboteljska in Sekovska škofija. 5. Gorška škofija. 6. Trzaska škofija. 7. Ljubljanska škofija. 8. Lavantinska. Cenjene gospode poverjenike, katerim se knjige pošiljajo, nujno prosimo, naj takoj, ko dobijo „aviso“, pošljejo po nje na pošto ali železniško postajo, da ne bode sitnih reklamacij, ki povročujejo samo zamudo in nepotrebne stroške. Poštne stroške morajo čast. poverjenikom povrniti posamezni udje. One gg. poverjenike, ki dobivajo svoje knjige neposredno v družbeni tiskarni, prosimo, naj čim prej pošljejo po nje, da nam zavoji ne zastavljajo prostora, katerega nam itak primanjkuje na vse strani. Odbor se bode po svojih močeh potrudil, da udje knjige dobé čim prej v roke. — Romajte torej knjige v toli častnem številu po vsem Slovenskem. Budite rojake, poučujte jih, zabavajte in razveseljajte jih ter vneimate v sreih njihovih ljubezen do Boga in domovine! — V Celovcu, dne 18. oktobra 1900. Odbor.

Radi razžaljenja veličanstva je bil obsojen včeraj italijanski podanik Ferd. Parassutti na 4 mesece ječe. Kadar dostane kazni, ga prepeljejo iz Gorice domu v Italijo.

300 jih je bilo. — 300 jim je nekam priljubljena številka. Na Veliki Otavi na shodu Blaža Grče jih je bilo 300 — tako pišejo — na shodu v Kobaridu jih je bilo tudi 300, zadnjič v Rihembergu pa kar 500. Kakšna je dvorana v Rihembergu, smo povedali po natančni meri, iz katere je razvidno, da tam ne more stati 500 ljudi, in še toliko manj, ker skoro pol dvorane je bilo prazne. Ali vendar trdovratno trdi: 500 jih je bilo! V Kobaridu v tistih dveh majhnih sobah, kamor gre k večjemu 80 ljudi, jih je bilo pa 300, in Blaž je tudi videl menda mnogo po dvoje. „Farbat“ pa znajo. Kjer ni polvoljnega števila, ga naredé. Saj „pobožna laž“ ni greh in namen posvećuje sredstva!

Razpis vrtnarišne službe. — Služba otroške vrtnarice v Pevmi pri Gorici se razpisuje s 600 K letne plače. Postavno opremljene prosnje naj se do 31. oktobra t. l. doposljejo podpisaniemu vodstvu. — Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda. Ljubljana, dne 14. oktobra 1900.

Deželni odbor naznanja, da razproda zastave, papirnate, lesene grbe in take iz krede in druge stvari, ki so se rabile o priliki jubilejskih svečanosti. Ponudbe sprejema od danes naprej deželno knjigovodstvo, dočim je blago na ogled postavljeno v deželni dvorani.

Pes ga je oklal. — Krčmar Anton Jug je imel psa, s katerim ni bil zadovoljen in ga je hotel zato usmrtiti. To se mu ni posrečilo in pustil ga je še živeti. V soboto pa se je pes v hlevu, kjer je bil privezan, zaletel v gospodarja, ga vrgel na tla in oklal nevarno, da so ga morali prenesti v bolnišnico. Psa so potem ubili.

Lovskega tatu je ustrelil, kakor smo že poročali, blizu Komna tamosnji lovski čuvaj. Lovski tat, imenom Seražin, se ni oziral na večkratne opomine čuvajeve in mu je tudi grozil. Nekega dne zasači čuvaj zopet Seražina pri lovu na zajca ter ga je hotel zapreti, toda Seražin ga napade in v silobranu ga je čuvaj ustrelil v srce. Čuvaja so takoj odpeljali v komenski zapor, od kjer so ga pa zopet izpustili ker so priče izjavile, da je čuvaj ravnal tako le v silobranu.

Kolesarsko društvo „Gorica“ naznanja svojim p. n. članom, da bode društveno shajališče odslej pri „Treh kronah“. Društveni večeri bodo vsako soboto ob 8. uri zvečer.

Zgubljeno — najdeno. — Našel se je zavoj sladkorja blizu Deskel proti Kanalu. Kdor je zgubil, naj se oglasi pri g. Lenardiču Ivanu, trgovcu v Kanalu.

Mesečno sobo, če mogoče s hrano, išče v Gorici stalno bivač gospod. Ponudbe na upravnistvo.

Naglaša (gluhost). — Bogata gospa, ozdravljena od nagluhe in ušesnega brečanja z umetnim ušesnim bobnilom dr. Nicholsona, je darovala njegovemu zavodu 75.000 glid., da gluhi, nepremožni ljudje lahko zastopajo vdobijo taka bobnila. Pisma je pošiljati na naslov: Št. 4660, zavod Nicholsona „Longcott“ Guanersbury, London W.

Pri nikaki rodbini ne bi smeli pogrešati najboljših dveh ljudskih in domačih sredstev, namreč: Dr. Rosa balzam za želodec in pražko domače mazilo. Ista se dobiva tudi v goriskih lekarnah.

Razgled po svetu.

Poslanec Spinič o položaju. — Na občenem zboru političnega društva „Edinost“ dne 14. t. m. je govoril poslanec Spinič o položaju. Rekel je med drugim: „Pri nas se borijo politični narodi, oziroma tudi narodnosti, in pri nas, da rečem na kratko, se ne vlada parlamentarno. Borijo se politični narodi in narodnosti, ki tvorijo dve veliki skupini. To velja gledé vse monarhije. Ene teh skupin hoče prevlast ali hegemonijo, druga hoče ravnopravnost. Prvi, ki hočejo prevlast ali hegemonijo, sklicujejo se o tem na razumno malo zgodovino. Zato, ker so imeli hegemonijo nekoliko časa, bi Nemci hoteli vedno vladati, vedno imeli hegemonijo. Istoko Italijani; ker so vladali nad nami nekoliko časa, mislijo, da morajo sedaj in na veke vladati. No, njim ni samo do tega, da bi vladali nad nami, ampak, kakor znano, imajo oni tudi druge cilje. Oni hočejo, da bi sami in mi 2 njimi nekdanj spadal pod mater Italijo. Druga skupina pa opira svoje pravice na začetke svoje zgodovine, na zgodovino samostojnosti odnosnih narodov, njih neodvisnosti skozi stoletja in stoletja; opira se na postanek monarhije, na dvostrane pogodbe med narodi in dinastijo; in kolikor ni tega, na prirodno, ljudsko, na božje krščansko pravo in na načelo ljubezni do bližnjega. Prva skupina hoče krivico, ne pravico; ona hoče imeti prevlast in nadvlado samo zato, ker jo je nekoliko časa uživala. Druga skupina hoče pravico; ravnopravnost hoče, kakor jej gre po božjih in ljudskih zakonih. In ti dve veliki skupini se borite vidno že čez pol stoletja, od 1848. leta naprej. Mislim, da mi ne zamerite, ako Vam na kratko navedem glavne spremembe — v našem političnem življenju, ki pa ne pomenjajo drugega, nego eksperimente, ki se jih je delalo tekom 52 let v svrhu, da se vzdrži krivica, da ne zavлада pravica, da se slovanski narodi potlačijo, uničijo. Leta 1848. so se vzdignili neki narodi v monarhiji, narodi, ki spadajo v prvo skupino, vzdignili z namenom, da uničijo druge narode, katere so bili izbrisali iz zemljevidov in da uničijo monarhijo in samo dinastijo. Ta borba je trajala 10 do 11 let. Borba se je zopet pojavila po porazih leta 1859. pri Solferinu itd., in sicer se je sedaj pojavila parlamentarna borba. Prvo ministerstvo, ki je bilo pozvano v to, da kroji narodom pravice, je bilo še dosti pravično vsem narodom. Ali tako imenovani oktoberski diplom tega ministerstva je bil v veljavi le nekoliko mesecev; bil je uničen in zamenjen s takimenovanim februarskim patentom leta 1861., s katerim se je hotelo potom centralističnega sistema vso moč v monarhiji dati enemu narodu, in sicer Nemcem. Ali ostali narodi niso bili zadovoljni s tem novim načinom vladanja. Borili so se proti temu in vzdigali se posebno na eni strani Madžari, ki nikakor niso hoteli svojih poslancev pošiljati na Dunaj, kajti oni so smatrali za svoje središče Budimpešto, med tem, ko so Hrvati nekako oma-

hvali med Zagrebom, Dunajem in Budimpešto, na drugi strani pa Čehi, ki so zopet gledali v Prago.“ (Dalje pride.)

Istra. — V zadnjem času je bilo čuti glasov o razpustu istrskega deželnega zbora, kateri vesti pa se na sploh ne veruje. Razlogov za razpust je imela vlada vedno dovolj, ali ni jih hotela upoštevati. Ako razpusti sedaj deželni zbor, stori to ponajveč iz razloga, da bo mogla v motni vodi ribariti ob razburjenju prebivalstva pri državno-zbornskih volitvah. — Kako pa se delajo volitve v Istri, o tem nam priča dopis od 18. t. m. v „Edinosti“, ki pravi: „Včeraj, dne 17. oktobra, smo poslali v Poreč tri pisarje z namenom, da bi prepisali volilne liste. Pridružil se jim je tudi Stipe Pastorčič kakor volilec poreski. Na okrajnem glavarstvu se jim je reklo, da tam ni list. Šli so na občino. Tu jim je rekel občinski tajnik, naj počakajo do 11. ure in pol, da pride župan. Ta je res prišel ob označeni uri, ali ni jim dovolil prepisa, ampak le upogled v listo. Brzjavili so na namestništvo v imenu Pastorčiča, odgovora pa še danes, dne 18. okt., niso dobili. Na občini so jim rekli tudi danes, da včerajšnja odločba ostane nespremenjena. Tu so jim rekli tudi, da so liste tudi na okrajnem glavarstvu, na tej oblasti pa so zopet oporekali temu. Sedaj bi bilo že prekasno, tudi ko bi prišlo dovoljenje, kajti material je ogromen. To so volitve!“ To dejstvo govori dosti in kaže očito, kako „po pravici“ se bo delalo pri volitvah v Istri.

Stavka na južni železnici. — Kakih 600 delavcev na južni železnici v Trstu je začelo stavkati, ker ravnateljstvo ni vstreglo njihovim zahtevam, da se odpravi subakord ter zviša delavcem plača. „Edinost“ je poročala, da delavci so krivo obveščeni o tem, v koliko jim hoče ravnateljstvo ugoditi, kar je izvedela od kompetentne strani. Delavec na železnici pač ima težko in odgovorno delo, zato bo le prav, ako ravnateljstvo ugodí njihovim željam, ki gotovo niso pretirane. Da so stopili delavci v stavko, v to so imeli gotovo dober povod. Zato želimo, da se odstrani ta povod ter dá delavcu, kar mu priliče. — Stavka je končana. Južna železnica je dovolila akordantom dnino 2 K, oziroma 2 K 20 vin. Gledé drugih zahtev se bodo vršila pogajanja. Vsi delavci so začeli včeraj delati.

Nesreča v livarni Greenham v Trstu. — V livarni tvrdke Greenham v ulici Cologna se je pripetila v sredo strašna nesreča. Delavci so vzdigovali veliko železno ploščo, ki je trela v veliko dno kotla ob zidu. Dno se je začelo premikati in kotati proti delavcem. Drugi so odskočili, Ivana Batističa pa je zgrabilo dno in ga ubilo.

Srbija. — Iz Beligrada javljajo, da tamkajšnja sodnija prve stopinje je obsodila radi razžaljenja veličanstva dva urednika „Mali Novin“, ki so bile pod prejšnjo vlado oficijozno glasilo, enega na pet let, drugega pa na sedem let v ječo.

Nemčija. — Državni kancelar princ Hohenlohe je odstopil in na njegovo mesto je prišel grof Bülow. Hohenlohe je že v visoki starosti.

24 milijonov lir odškodnine zahtevajo od adrijske železniške družbe oni, ki so se ponesrečili pri oni velikanski železniški katastrofi, ki se je dogodila po mrtvaških slavnostih kralja Umberta blizu Rima. Belgijski general Bouffin, ki je pri pogrebu zastopal svojo vlado, in ki si je pri oni priliki zlomil nogo, zahteva 650.000 lir. Delniška družba mu je ponudila polovico in ponudi polovico ali tretjino zahtevane svote vsem družinam ponesrečencev, ki so uposlane družbi lozadavne prošnje.

Predsednik Krüger je na potu v Evropo, kjer obično najglavnejša mesta; prosil bo baje pri vseh velevladstvih posredovanja ne za popolno neodvisnost burskih dežel, temveč za njih avtonomijo pod angleškim žezlom.

Kriza v španskem ministerstvu. — Ker je v ministerstvu nastalo neko nesporazumljenje, je ministerski predsednik Silvela sklenil, da predloži kraljici-vladarici vprašanje o zaupanju ter poda ostavko vsega kabineta. Pravijo, da se predsedniku senata Azcarragi poveri sestava novega ministerstva.

Ogenj na ladiji. — V San Vincenco (Afrika) je dospel parnik Messapia z ognjem na krovu; 400 popotnikov se je rešilo na neko portugalsko fregato. Škoda na ladiji je veličanska.

Obsojen na smrt. — V Theresienstadtu na Českem so obesili danes na dvoriscu takozvane „Male vojašnice“, kjer ima sedež vojaško sodišče, vojaka Kolana od 29. pospolka. Ta je hotel ubiti nekega desetnika, ki bi ga moral naznaniti oblasti radi prestopka vojaških naredeb. Kolan je vstrelil dvakrat na desetnika, katerega je težko ranil; en strel pa je usmrtil drugega vojaka.

Turčija in Rusija. — V petek večer je sultan sprejel ruskega poslanika Sinovjeva ter mu rekel, da je namenil bivšega ministra Turkan pašo v to, da pozdravi carja v Livadiji. Ob enem je ponovno zagotavljal, da so izdane potrebne naredbе v kaznovanje Kurdiv, ki so napali ruskega diplomatičnega zastopnika v Erzikianu.

Ladija zletela v zrak. — Blizu Mitrovice ob Savi se je pogreznila vsled strahovitih dinamitnih eksplozij ladija, na kateri je bilo naloženih 18.000 kvintalov žita. Krmi-

lar in dva brodarja sta mrtva. Ker so nastale med lastnikom žita in med delavci, ki so nakladali žito, difference radi plače, se sluti, da so delavci iz mascevanja razstrelili ladijo.

Kako se postane škof. — Hrvatsko Pravo* poroča: Te dni je umrl jeden najsiromašnejših madjarskih škofov, Kornel Hidassy. Ako bi bil hotel, bi bil lahko prvi in najbogatejši madjarski škof — primas nadškof Ogerske. Po smrti ogerskega primasa Simora je hotela vlada imenovati njegovim naslednikom Hidassyja. Kakor piše dobro poučeni „Hazank“, se je vlada s Hidassyjem pogajala, in že je bila stvar tako gotova, da je odšel Hidassy na Dunaj, kjer se je imelo odločiti definitivno. Na Dunaju, predno je bil imenovan, so mu ponudili kos papirja, da ga podpiše. Tu je imel s svojim podpisom zaječiti svoje politično postopanje. Dali so mu rok za premišljanje, ali hoče podpisati ter ostati naveden škof. Hidassy je, razumevši, kaj hočejo, vzkliknil: „Nesrečna Ogrska! Nesrečna Ogrska!“, a potem odšel iz ministerstva ter izjavil, da pod vladnimi, uveti noče sprejeti nadškofijske stolice.

Tako se postopa pri vseh visokih cerkvenih imenovanjih, zato nam se danes zvené v ušesih besede barona Rukavine: „Nas človek ne more postati niti zadnji občinski pisar, kamo-li škof!“

In vendar hočejo z neke strani, da naj nas vodijo v političnih stvarih škofi, katere imenujejo vlade na Dunaju, v Pešti ali Zagrebu. Nikdar! Ni ga škofa brez reverza! O ti reverzi!

Zeppelinov zrakoplov je prebil drugi poskus dokaj dobro; vzdignil se je pri Friedrichshafenu ob 5. uri pop. početkom do višine 250 m, in je v tej višini prav dobro manovriral s tem, da je padal in se zopet vzdignil v zrak, obračal se je na desno in levo, kakoršne je hotelo. Zatem se je vzdignil 400 m visoko in plul proti avcarskemu bregu bodenskega jezera, spuščaje se polagoma zopet v jezero.

Ljudska vojna je bruhnila v Kolumbiji, pokrajini južne Amerike, in se nadaljuje. Opustili so že daleč na okolu vse.

Vojna na Kitajskem. — „Wiener Zeitung“ navaja celo vrsto imen tistih pomorskih častnikov in vojakov, ki so udeležili na c. in kr. vojni ladiji „Zvezda“ bitke pri Taku. Med temi imeni je največ slovenskih. — General Campbeci je zajel pri Menanu veliko število Kitajcev, katere je razorožil in potem spustil. Hrano za mejnarodne oddelke, ki so korakali proti Paotingfu, so morali preskrbeti domačini; pri povratku namerava isti general preiskati in kaznovati kolikor največ mogoče vasij. — Med nemškimi četami se je pokazala bolezen v črevih, ki zahteva dan za dnevom po 2—3 žrtve. — Kitajsko časopisje je poslalo v svet vest, da je boksarski vodja Kangyi umrl. Ti vesti pa ne da nihče vere in je prav tako izmisleno, kakor sto in sto drugih takih poročil. — Rusija se odtegne skupnemu postopanju na Kitajskem in bo, kakor javljajo iz New-Yorka, zanaprej delala na svojo roko; Rusija že od nekdaj ni pričakovala od skupnega delovanja posebnih vspehov in najbrže sklene s Kitajsko posebno mirovno pogodbo. — Zavzetje Paotingfu-a se potrjuje. Avantgarde je stopila v mesto 17. t. m. in našla mesto popolnoma zapušteno. Angleži so ujeli 34 cesarskih vojakov, ki so izjavili, da so Kitajci ubili v Paotingfu 200 boksarjev. — Mirovna pogajanja so se baje že začela. Li-Hung-Čang je imel v soboto prvo posvetovanje s poslaniki.

Narodno gospodarstvo.

Protí najemniškemu krajcarju. — Lastniki hiš v Gorici podajo mestnemu svetu pritožbo glede na najemniški krajcar. Posebno navajajo v pritožbi razlog, da morajo davštine odgovarjati gospodarski moči ljudstva in bodo vsled najemniškega krajcarja trpeli vsi nižji, ubožnejši sloji radi povišanja najemnine. Torej se-le sedaj so se zganili gorški hišni posestniki proti temu! Zakaj pa niso nastopili solidarno že takrat, ko je prišla vsa zadeva v deželni zboru v razgovor, ko so vsi poslanci razum dr. Tuma bili za povišanje najemniškega krajcarja. Dr. Tuma je pri oni priliki prav rezko in z vso pravico ožigosal mestno gospodarstvo, katero vzdržuje na pr. svoje posebne mestne stražnike — za parado, ki izdaja toliko in toliko tisočakov za mestno godbo. Takrat so hišni posestniki molčali! Sedaj pa že slutijo slabe nasledke najemniškega krajcarja, in posledica temu — popolnoma opravičena pritožba na mestni svet!

K bosenskim železnicom. — Včeraj je sprejel ogrski trgovinski minister Hegeduss deputacijo reske trgovske zbornice, ki je došla v Budimpešto v zadevi bosenskih železnic. Minister je izjavil, da se morajo pogajanja v tej zadevi nadaljevati, da pa ogerska vlada naredi, kar je v nje moči, da se varujejo koristi Reke. Z ozirom na željo deputacije, da se zveže Reka direktno z Bosno, je odgovoril minister, da bo vlada še posebej skrbela, da ne zaostane Reka v splošnem, svetovnem trgovinskem gibanju.

Letina v Avstriji. — Vspeh letine je dovoljen, kar se tiče količosti in kakovosti. Žito je imelo dobro letino. Pridelek krompirja je v obče srednji; v več krajih Česko-

Moravske je bil vsled suše precej piteel. — Sladna pesa je trpela vsled suše; letina je bila mnogo slabša od one lanskega leta, zato je pa kakovost toliko boljša, in to vsled velike množine sladkorskih snovi. Repa je tudi trpela vsled suše. Zadnja kosnja se je spravila pri ugodnem vremenu pod streho. Pričakovana dobra vinska letina se je uresničila. Sadna letina je povoljna. — Sejanje pozimskih sadov je otežkočeno radi presuše zemlje. Kar se je do sedaj nasejalo, se je razmeroma dobro razvilo.

Letina sladkorja je letos dobro vspela. Nemčija je pridelala 1875. Avstro-Ogerska 1050, Francija 1060, Rusija 940, Belgija 340, Holandija 190, druge države 345, Evropa sploh 5800, otok Kuba 450, naselbine 2270 tisoč ton (a 1000 kg). Skupno se je pridelalo letos 2.370 tisoč ton več od lani.

Premog na tržaškem ozemlju. — V bližini Bazovice so našli sledi izvrstnega premoga. Konsorcij, ki začne kopati tamkaj premog, je že osnovan.

Cena papirja se zviša. — Zveza lastnikov ogerskih papirnic (tovarnarjev za papir) je sklenila v sporazumenju z avstrijskimi tovarnarji, povišati ceno papirja, in to vsled podraženja surovine.

Resnice o pariški razstavi hoče povedati vsem, kdor je čitati ali pa slišati hoče, brošura „Wahrheit über Paris“, katero je spisal dunajski tovarnar C. Henop! Mi smo se bavili že nekočkrat v našem oddelku z notranjo uredbo in pravim pomenom pariške svetovne razstave za nas Avstrijance v obče, avstrijske Slovence pa še prav posebej. Vedno pa smo prišli do zaključka: v Parizu smo v razstavi imeli slabe aranžerje, slabe predstavnike avstrijsanstva in avstrijske kulture, industrije, v obče avstrijskega nivoa. Tako piše tudi C. Henop, ki zelo črno slika ter kar nekako strastno napada generalnega avstrijskega komisarja na razstavi, g. Eksnerja. C. Henop je tovarnar; pravijo, da je bil premalo odlikovan in da je oddal ta njegov kritikizem. Bodi kakor koli. Četudi se bo v Henopovih opisih zrcnilo dosti subjektivizma v najgolejši formi izraza, vendar bo prav vredno, da prečita, kar je napisal in kar napiše še o razstavi. C. Henop svetuje, da naj se v novembru tekočega leta na Dunaju priredi razstava avstrijskih objektov s pariške razstave; ta razstava naj bi se imenovala: demonstracija nezadovoljnosti. Ob enem pa C. Henop obljublja, da izda še eno delo o tej stvari, namreč: Konec pariške razstave, ki bo prav zelo senzacijsko! Nam je popolnoma prav, naj se le pové gospodom a la Eksner, kar jim gre. Posebno nas pa veseli, da prihajajo očitania od strani dunajskih industrijalcev. Vemo predobro, kako bi bilo, če bi začeli slovanski industrijalci! Hej, to bi bil hrup po nemških oficijoznih in neoficijoznih časopisih! In Slovani bi imeli še mnogo več pravice in povoda do tega! Inženir Křizik iz Prage se že dolgo časa prav nepohvalno izraža o uredbi pariške razstave, zlasti pa o uredbi avstrijskega dela. Gospod Křizik je imel 12. tekočega meseca v društvu inženirjev in arhitektov predavanje o pariški razstavi. Med drugimi stvarmi, ki so že čitateljem znane, je pripovedoval, da je praska trgovska in obrtna zbornica hotela, da bi bil v praški razstavi vsaj eden češki uradnik. Eksner tega ni dovolil. Zbornica je šla dalje ter obljubila, da za uradnika plača vse ona, samo dovoli naj mu se mesto v pisarni. Tudi tega ni Eksner dovolil. In kako siremašna je bila pisarna avstrijskega oddelka na pariški razstavi! Bil je v nji eden 70 recij: sedemdesetletni uradnik in pa par mladih, neizkušenih močij. Ni se opozarjalo avstrijskih razstavjalcev na važne posete. Eksner je delal le z jezikom. In šet na škodo avstrijske industrije. Ko je na primer slavnostno sprejemal dunajski pevski društva, je dejal, da posledice avstrijske pridonosti v strokah industrije so sicer še precej neznatne, ali zato so posledice pridonosti v umetnosti naraščajo prekrasne. In francoski listi so to Eksnerjevo trditev priobčili ter jo raznesli po svetu. Ta trditev pa je neresnična, kajti baš avstrijska industrija, kakor trdi Křizik, je bila prav vsega priznanja vredna. Avstrijski, zlasti pa češki tehniki so stali nad francoskimi in nemškimi, mogli so se celo meriti z Angliji. — Křizikova izvajanja so prav podobna onim tovarnarja C. Henopa. Najbrže dočakamo še marsičesa, kar bo za nas vse prav poučno. Radovedni smo posebno na to, kako se bo gospod Eksner branil.

Išče se prostore za delavnico,

prilpavne za ključavničarsko obrt bodisi v mestu ali na deželi. — Ponudbe naj se pošiljajo na naše upravnništvo.

„Slovanske Knjižnice“

izšel je 94. snopič. S tem zvezkom smo začeli priobčevati sloveči roman „Vstajenje“ ruskega pisatelja Leva Tolstega. Ta zvezek pošljemo bivšim naročnikom „Slovanske Knjižnice“ na ogled. — Celoletna naročnina bode znašala kakor doslej kron 3.60.

Razglas.

Zadnji živinski semenj v Cerknem (Goriško), ki pade v tekočem letu na nedeljo, bode takoj drugi dan v ponedeljek dne 5. novembra, na katerega se opozarja živinorejce in živinske kupce.

Županstvo v Cerknem,
18. oktobra 1900.

A. Kosmač l. r.
župan.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8
priporoča

pristnabela
in črna vina
izvipavskih,
furlanskih,



briskih, del
matinskih in
isterskih
vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerno. Postrežba poštena.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,
(nasproti nunski cerkvi)

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih svetil za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščeno svečo itd. vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladčičar
v Gorici na Kornu št. 8.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Kuštrin Anton

trgovec

z jedilnim blagom
Gosposka ulica št. 23.

Priporoča svojo zalogo jestvin in kolonijalij po jako nizkih cenah.

Ima zalogo vsakovrstnega olja, na vadnega in najfineje vrste „Luka“.

Razpošilja naročeno blago tudi na deželo po pošti od 5 klg. naprej.

Obljubljuje točno in hitro postrežbo.

Prva slovanska odlikovana krojaška delavnica v Gorici.

Anton Krušič,

krojaški mojster in trgovec, Vrtna ulica št. 10.

Izdeluje vsakovrstne moške obleke po vsakem kroju ter za vsaki stan.

Ima tudi bogato zalogo domačega in angleškega sukna vseh vrst za vsak letni čas.

Naročila z mesta in dežele sprejema in izvršuje hitro in točno.



Zahvala.

Podpisani najprisrčneje zahvaljujejo vse one, ki so na katerikoli način skazali sožalje o prebridki izgubi naše predrage ranjke

Ivanke Kocjančič roj. Jelen.

Dolžnost nam je še posebej izreči toplo zahvalo preč. duhovščini, slavn. starišinstvu za mnogobrojno udeležbo ter vsem darovalcem prekrasnih vencev, kateri so povelečevali tužni sprevod. Iskrena hvala gg. pevcem in njih pevovodji za nagrobno petje, vsem znancem in prijateljem, kateri so kljub slabemu vremenu prihiteli od blizu in daleč, da skažejo zadnjo čast nepozabni ranjki. Bog stotero povrni!

Podgora, 21. oktobra 1900.

Žalujoči ostali.

Moderne posetke

vseh vrst v krasnih šatuljah z zavitki vred priložna po zmernih cenah • Goriška Tiskarna • A. Gabrček.

Vojaških invalidov velika zlata in srebrna loterija.

Zadnji mesec

Glavni dobitok 60.000 kron

v gotovini z 20% odbitkom.

Invalidne srečke po 1 krono

priporočajo: G. Gentil, V. A. Jona, Michelstädter & Comp., A. Pincherle.

Ustanovljena tvrdka leta 1886.

Ivan Drufovka v Gorici na Travniku šte. 5.

Tovarna nadplavov Ozka ulica št. 8. — Filijalki v Komnu in Sežani.

Tovarniška zaloga usnja in podplavov

ter vseh potrebščin za čevljarje, različnega usnja za sedlarje, knjigoveze, tapetarje itd.

Basina tovarna nadplavov (Schuhobertheile),
jermenov in oprav za vole.

Glavni zalagatelj

voščila (biksa) družbe sv. Cirila
in Metoda v Ljubljani.

Kupuje surove kože in loj po najvišjih dnevnih cenah.

Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Novoporočenci pozor!

Štejem si v čast naznanjati slavnemu občinstvu, da sem razširil trgovino pohištva v ulici Vetturini, glavni vhod v gosposki ulici.

Anton Breščak

v Gorici, gosposka ulica 14, blizu lekarne Gironcolljeve.

V zalogi
ima najelegantnejše
sobe, na katere se
še posebej opo-
zarja!

V zalogi ima vsakovrstno pohištvo za vsaki stan. Pohištvo je po najmodernejših slogih, posebno spalne jedilne in poselne sobe so po nemškem slogu. Vse pohištvo je od prvih mizarskih mojstrov.

Sprejema se naročila in izdeluje po izbiri obrisa, najceneje in v najkrajšem času.

Bogata zaloga podob na platno in šipo z različnimi okvirji. Belgijska brušena ogledala vsake velikosti. Različno pohištvo, kakor: toaletne mizice, različna obešala, preproge za okna i. t. d. Različne stolice iz trave in celulojda, posebno za jedilne sobe. Blazine iz strune, afriške trave, z žimami in platnom na čbero ter razne tapacarje.

Reči, katere se ne nahajajo v zalogi, preskrbijo se po izbiri cenikov v najkrajšem času.

Daje se tudi na obroke, bodisi tedenske ali mesečne. — Pošilja se tudi izven Gorice po železnici in parobrodih.

„Ljubljanska kreditna banka“

v Ljubljani

Spitalske ulice št. 2.

Nakup in prodaja

vseh vrst rent, državnih papirjev, zastavnih pisem, srečk, novcev, valut itd. po najkvalitetnejših pogojih.

Posojila na vrednostne papirje proti nizkim obrestim.

Zavarovanje proti kurzni izgabi.

Promese k vsem zbiranjem.

Sprejemanje denarnih vlog na vložne knjižice, na tekoči račun in na girokonto s 4 1/2 % nim obrestovanjem od dne vloge do dne vzlaga.

Eskompt menjic najkvalitetnejše. Borzna naročila.